

Arrest

nr. 118 235 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

In zake: M. A. A.

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het wijk Karte-i-Mamuri van het stad Kaboel van de provincie Kaboel. U bent een soennitische moslim en Pashtoen van etnische origine.

U werkte sinds 1383 (2004 in de westerse kalender) tot uw vertrek uit Afghanistan als chauffeur bij het Ministerie van Water en Energie. Na de bewindswisseling binnen het ministerie begon u te werken als persoonlijke chauffeur van minister Ismail Khan. Op een avond nodigde Qudret, één van de lijfwachten van Ismail Khan, u uit voor een bijeenkomst in Paghman. De plaatselijke mawlawi vergezelde jullie bij deze bijeenkomst. De mawlawi begon tijdens en na het eten te preken over religie en begon te spreken over jihad. Hij was van mening dat Ismail Khan de Amerikanen en de Europeanen diende en dat zijn dood deel zou uitmaken van de jihad waar hij voor streed. Hij vroeg u hem daarin te vergezellen en stelde voor uw wagen te laden met explosieven en ermee het ministerie binnen te rijden. U weigerde en werd meegenomen en geslagen door de lijfwachten van de mawlawi. Uiteindelijk stelde u in te gaan op hun vraag. Ze lieten u gaan en zouden later de explosieven naar uw huis brengen. Thuis aangekomen vertrok u samen met uw vrouw, W. M. (OV 6.992.206; CG 12/14362/Z), en kinderen naar het huis van uw zus. Daar vertelde u het hele verhaal aan uw schoonbroer. U belde de persoonlijke assistent van de minister om hem te vertellen dat uw schoonvader ziek was en dat u hem voor een week zou gaan bezoeken. Ongeveer een uur later verliet u het huis van uw zus en u ging samen met uw zus en familie onderduiken bij uw oom in Khair Khana in Kaboel stad. Op 17 mizan 1390 (9 oktober 2011) vertrok u samen met uw vrouw en kinderen uit Afghanistan en reisde u naar België waar u op 9 april 2012 aankwam en de volgende dag een asielverzoek indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie neer van uw taskara, een kopie van uw rijbewijs, een kaart van de administratie van het ministerie van Energie en Water, een toelatingskaart om met geblindeerde ruiten te rijden, een badge van chauffeur van het ministerie van Energie en Water, een tweede badge van chauffeur van het ministerie van Energie en Water, meerdere foto's en een uittreksel van het ministerie betreffende een premie.

Op 14 juni 2012 werd u door het CGVS gehoord waarna op 18 juli 2012 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan uw werk als chauffeur van Ismail Khan geen geloof werd gehecht. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die de beslissing van het CGVS op 25 januari 2013 bevestigde met het arrest 95885.

U verliet het grondgebied niet en diende op 7 februari 2013 een tweede asielaanvraag in. De grond van uw problemen was dezelfde, maar naast uw vrees voor de taliban bleek u ook te moeten vrezen voor de minister, Ismail Khan.

Op 14 mei 2013 belde uw zus u namelijk vanuit Afghanistan om u te vertellen dat uw vader een aanval had gekregen en was overleden. Dit kwam door de zorgen en de spanning, want de taliban vielen hem nog steeds lastig en bovendien kwamen ook de lijfwachten van Ismail Khan u op zijn bevel zoeken. Beide groepen zochten uw vader vaak op sinds anderhalve maand voor zijn dood. De lijfwachten van Ismail Khan kwamen u al sinds vijf maanden bij uw zus zoeken. U veronderstelt dat ook Ismail Khan u iets wil doen omdat u zonder te verwittigen vertrok, hetgeen Ismail Khan niet kan aanvaarden omdat u veel geheimen van hem weet.

Sinds uw vertrek hield u contact met Jawid, een manager op het ministerie van Water en Energie. Hij stuurde u uw documenten op.

Naast de documenten die u eerder al had voorgelegd, legde u voor het gehoor nog voor: zeven foto's, vier documenten over auto-onderhoud, twee bankkaarten, een badge, de taskara van uw vader, uw rijbewijs, vier documenten over een geblindeerde auto, twee omslagen, twee werkattesten, een referentieformulier en een brief van de nationale veiligheid. Bij uw gehoor legde u nog de volgende documenten voor: twaalf foto's, pensioenpapieren van uw vader, een badge van uw vader, een werkattest, twee omslagen, een vertaling van uw taskara en de vertaling van twee werkattesten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u wederom doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 18 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u niet aannemelijk kon maken dat u de persoonlijke chauffeur van Ismail Khan was, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven sterk ondermijnde. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 25 januari 2013.

Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat, terwijl u het nieuwe element toevoegt over de dreiging van Ismail Khan, de grond van uw problemen in Afghanistan nog steeds uw werk als persoonlijke chauffeur van de minister is.

In uw eerste asielaanvraag werd geen geloof gehecht aan uw werk, zoals omstandig werd beargumenteerd in de u toegezonden beslissing, toegevoegd aan het administratief dossier. Deze appreciatie zoekt u in uw tweede asielaanvraag te veranderen door een reeks nieuwe documenten voor te leggen. Deze documenten moeten geïnterpreteerd worden in het licht van de eerdere beslissing.

Wat uw documenten betreft moet ten eerste gesteld worden dat, naast de reële problemen met uw eerder voorgelegde documenten zoals die besproken werden in de eerste beslissing tot weigering, ook bij deze nieuwe documenten enkele vragen rijzen.

Zo is foto B8 (zie groene map, documenten B, in het administratief dossier) beschadigd. U zei dat die foto thuis in een kader hing en daar beschadigd werd. Het lijkt om waterschade te gaan, maar dan zou de foto uiteraard aan twee kanten beschadigd zijn (zie Gehoorverslag CGVS dd. 25/05/2013, p. 13). Bovendien lijkt het er sterk op dat sommige zaken in het beschadigde deel zijn bijgetekend en in ieder geval ziet de overlap van uw mouw en die van Ismail Khan er niet overtuigend uit.

Verder was het niet logisch dat u een brief van de nationale veiligheid zou hebben (zie documenten B en C in groene map). Deze brief bevat gevoelige informatie waarvan het aannemelijk is dat die aan de chauffeurs wordt meegedeeld (zie CGVS p. 8, 9), maar het zou merkwaardig zijn dat zij de brief zelf in handen zouden krijgen. Temeer daar bleek dat u wel degelijk onderhevig was aan veiligheidsvoorschriften, want u kreeg het dagschema niet meegedeeld tot een uur of een half uur voordien (zie Gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag dd. 14/06/2012, p. 25)

Heel opmerkelijk zijn de drie werkattesten (zie groene map, werkattesten bij documenten B en C en zie vertalingen werkattesten bij documenten C) die u door Jawid werden opgestuurd na uw vertrek uit Afghanistan (zie CGVS p. 3, 4, 11, 12). Enerzijds verklaarde u heel duidelijk dat Jawid in groot gevaar zou verkeren als Ismail Khan erachter zou komen dat hij u hielp (zie CGVS p. 11, 12), maar anderzijds ging Jawid wel met deze attesten langs bij verscheidene hooggeplaatste beambten op het ministerie om ze te laten tekenen (zie groene map, vertalingen werkattesten bij documenten C). De kans dat iemand dit aan Ismail Khan zou gaan vertellen is dan wel heel groot, het belang in acht genomen dat de minister blijkbaar aan uw afwezigheid hechtte (zie CGVS p. 11, 12, 13). Na confrontatie zei u dat u een goede band had met die ministerie-beambten (zie CGVS p. 12) en dat ze u daarom hielpen. Het kan moeilijk overtuigen dat al die mensen hun leven in gevaar zouden brengen om u die werkattesten te kunnen opsturen.

Verder moet over de documenten die u bij uw eerste aanvraag voorlegde nog opgemerkt worden dat foto's A6A en A9F (zie groene map, documenten A) opvallende zwarte lijnen vertonen rond de contouren van Ismail Khan. Andere personages op de foto hebben die zwarte lijnen niet.

De taskara's en de documenten van uw vader ondersteunen uw identiteit en die van uw vader, zaken die op zich niet door het CGVS in vraag worden gesteld. De bewijswaarde die aan de overige documenten kan gehecht worden is beperkt.

De foto's en de filmpjes waarop u en Ismail Khan staan kunnen niet aantonen in welke omstandigheden ze werden gemaakt en in welke hoedanigheid u bij de minister stond.

De foto's en het filmpje omtrent de dood van uw vader kunnen evenmin aantonen dat uw vader stierf door de gevolgen van uw problemen, rekening houdend met het feit dat de persoon die dit in het filmpje beweerde uw zus was en dus wel bereid zou zijn dit te zeggen om u te helpen in uw asielprocedure (zie CGVS p. 3, 10 en zie filmpje op memory-stick en CD in groene map).

Wat de telefoonnummers aangaat die u in kader van uw gehoor gaf (zie CGVS p. 15 en zie kladpapier vastgehecht aan het gehoorverslag), moet aangestipt worden dat het voor het CGVS onmogelijk is na te gaan wie deze telefoons beantwoordt en in welke mate die persoon oprecht is. Aangaande de formulieren en documenten die u over uw werk voorlegde, moet worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

De nieuwe documenten die u voorlegde kunnen dus niet opwegen tegen de eerder vermelde twijfelpunten en tegen de appreciatie van uw relaas in de eerste beslissing tot weigering. Het CGVS moet wederom concluderen dat u uw werk als persoonlijke chauffeur van Ismail Khan niet aannemelijk kon maken. Aangezien uw verdere problemen voortvloeiden uit deze job, kan ook aan die problemen weinig geloof worden gehecht.

Bovendien strookte uw relaas niet met de positie als persoonlijke chauffeur die u volgens uw verklaringen vervulde.

Zo kan het moeilijk overtuigen dat de taliban iemand met zulke persoonlijke en directe band met Ismail Khan zouden vragen om hen bij te staan bij een aanslag tegen hem (zie CGVS p. 11-12 en

zie Gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag dd. 14/06/2012, p. 12-13, 18, 23). U had namelijk zowel de mogelijkheid als de motivatie om Ismail Khan te informeren over wat er op handen was en u was ook in een positie om dat vertrouwelijk te doen. Het zou trouwens bijzonder onvoorzichtig zijn geweest van de taliban om, blijkbaar zonder op voorhand te polsen, u bij hun plan te betrekken. Gezien uw speciale positie bij Ismail Khan hadden ze geen reden om u te vertrouwen, eerder om u te wantrouwen. Toch brachten ze u naar het huis van een talibansympathisant en stelden ze u, weliswaar niet bij naam, voor aan verscheidene taliban (zie Gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag dd. 14/06/2012, p. 12-13, 27-28). Deze handelswijze kan, en dat hoeft geen betoog, bezwaarlijk overtuigen.

Verder, moest u werkelijk zo'n vertrouwenspositie bij Ismail Khan hebben gehad, zou men toch verwachten dat u, eerder dan het land te verlaten, de minister om hulp had gevraagd. Ismail Khan is immers een bijzonder machtig figuur in Afghanistan (zie print-out artikel in blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier) en dus, zou men denken, wel in staat om enige bescherming te bieden. Uit bovenstaande observaties blijkt dat u geen nieuwe licht kon werpen op uw asielmotieven. Zij moeten dus opnieuw als onaannemelijk worden beschouwd en vandaar wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

In zake: M. W.

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan. U bent een soennitische moslim en Tadzjiek van etnische origine. Ongeveer 7 jaar geleden bent u getrouwd met uw neef, (...) (O.V. 6.992.206; CG 12/14202/Z), met wie u sindsdien samenleefde in Kaboel stad. Uw echtgenoot werkte als de persoonlijke chauffeur van Ismail Khan, de minister van Water en Energie. Op een avond ging hij, samen met één van de lijfwachten van Ismail Khan, naar een bijeenkomst in Paghman. Die avond werd uw man een voorstel gedaan door de Taliban. Aangezien hij de chauffeur was van Ismail Khan stelde de Taliban hem voor zijn wagen te laden met explosieven en hiermee het Ministerie binnen te rijden. Nadat uw echtgenoot deze taak weigerde werd hij mishandeld. Uiteindelijk stemde hij in en werd hij door de Taliban vrijgelaten. Thuis aangekomen vroeg hij u alles in te pakken. Samen met uw man en kinderen ging u eerst naar het huis van zijn zus en vervolgens naar het huis van zijn oom. Daar kreeg u het hele verhaal te horen. Op 17 mizan 1390 (9 oktober 2011) vertrok u samen met uw man en kinderen uit Afghanistan en u kwam aan in België op 9 april 2012. Op 10 april 2012 diende u een asielverzoek in bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie neer van uw eigen taskara, de taskara van uw zoon en die van uw dochter.

Op 14 juni 2012 werd u door het CGVS gehoord waarna op 18 juli 2012 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan het werk van uw man als chauffeur van Ismail Khan geen geloof werd gehecht. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die de beslissing van het CGVS op 25 januari 2013 bevestigde met het arrest 95886.

U verliet het grondgebied niet en diende op 7 februari 2013 een tweede asielaanvraag in. De grond van uw problemen was dezelfde, maar naast uw vrees voor de taliban bleek u ook te moeten vrezen voor de minister, Ismail Khan.

Op 14 mei 2013 belde uw schoonzus uw man namelijk vanuit Afghanistan om te vertellen dat uw schoonvader een aanval had gekregen en was overleden. Dit kwam door de zorgen en de spanning, want de taliban vielen hem nog steeds lastig en bovendien kwamen ook de lijfwachten van Ismail Khan op diens bevel uw man zoeken. Beide groepen zochten uw schoonvader vaak op sinds anderhalve maand voor zijn dood. De lijfwachten van Ismail Khan kwamen uw man al sinds vijf maanden bij zijn zus zoeken. Uw man veronderstelt dat ook Ismail Khan hem iets wil doen, omdat hij zonder te verwittigen vertrok, hetgeen Ismail Khan niet kan aanvaarden omdat uw man veel geheimen van hem weet.

Sinds uw vertrek hield uw man contact met Jawid, een manager op het ministerie van Water en Energie. Hij stuurde jullie de nieuwe documenten op.

Naast de documenten die uw man voorlegde, legde u een doktersattest voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot Abdul Aziz Masoudi. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan (zie Gehoorverslag CGVS dd. 23/05/2013, p. 2). In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen, minstens te bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoekers zijn van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, en tenslotte van de materiële motiveringsverplichting.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift twee rapporten over de socio-economische omstandigheden van ontheemden en teruggekeerde asielzoekers in Kabul, het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012, Nederland van 23 februari 2013, een artikel van Peter Adriaenssens over het terugsturen van kinderen naar Afghanistan en de UNHCR-richtlijnen over asielzoekers uit Afghanistan van 6 augustus 2013.

Bij de aanvullende nota ter terechtzitting neergelegd voegt verzoeker nog een aantal persuittreksels van Ecoi.net over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul van 7 november 2013 alsook een Cd-rom met video.

2.2. Aanvullende nota verwerende partij

Op 2 december 2013 bezorgt de verwerende partij aan de Raad een aanvullende nota d.d. 29 november 2013 met een actualisatie van de veiligheidssituatie in Kabul-stad.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 95.885 van 25 januari 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden

zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd op 18 juli 2012 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad heeft in zijn arrest van 25 januari 2013 de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd. Het arrest dat bekleed is met het gezag van gewijsde besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring de chauffeur van Ismail Khan te zijn geweest. Het arrest motiveerde onder meer dat: *“Ook de wijze waarop verzoeker het tot de persoonlijke chauffeur van minister Khan zou hebben gebracht, eerst als chauffeur van de wagen van de lijfwachten die de wagen van de minister begeleidde en nadien als persoonlijk chauffeur van de minister is niet aannemelijk. Verzoekers stelling als zou bij de selectie van personeel voor hooggeplaatste personen geen of weinig rekening worden gehouden met stam- en clanverbanden is weinig ernstig en kan geenszins worden gevolgd. Afkomst, stam, en etnie zijn in Afghanistan immers van primordiaal belang. Derhalve is het, gelet ook op de veiligheidsoverwegingen die bij een dergelijke vertrouwelijke aanstelling spelen, weinig aannemelijk dat verzoeker, een Pasjtoen uit Kabul, zonder al te veel veiligheidscontrole de job van persoonlijk chauffeur van Ismail Khan, een Tadzjiek afkomstig uit Herat, zou zijn toevertrouwd. Zelfs al zou het gaan om een promotie binnen een interne dienst, dan nog kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de aanstellin g tot een dergelijke vertrouwelijke functie gepaard zou gaan met een verregaande veiligheidscontrole. Aan de door verzoeker beweerde wijze waarop hij zou zijn aangesteld als persoonlijk chauffeur van minister Ismail Khan kan gelet op het voorgaande geen geloof worden gehecht.*

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas komt verder in het gedrang door de stukken die hij dienaangaande neerlegde. De commissaris-generaal stelde vast dat het taskara-nummer op de badge die verzoeker aanbrengt als bewijs van zijn job als chauffeur van Ismail Khan niet overeenstemt met het taskara-nummer vermeld op zijn taskara. Bovendien blijkt er een stuk van die bewuste badge verwijderd te zijn waardoor een deel van de stempel en van de handtekening die erop werden geplaatst ontbreken. Voorts vermelden twee andere badges en zijn rijbewijs elk een andere bloedgroep, met name BRH-, ARH+ en BRH+. Verder komt de handtekening op de kaart van de administratie niet overeen met de handtekeningen die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag op diverse documenten plaatste, zoals op de bijlage 26 en de vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Een van de bijgebrachte foto's bevat een onverklaarbare witte streep tussen verzoeker en zijn gezelschap, wat doet twifelen aan de authentieke herkomst van die foto's. Verzoekers uitleg dat die foto's in Afghanistan zijn getrokken en dus een hele weg hebben afgelegd, biedt geen afdoende verklaring voor deze pertinente vaststelling, gelet ook op het gegeven dat de zestien andere neergelegde foto's niet een dergelijke streep vertonen. Verzoekers verklaring als zouden de verschillen op bepaalde documenten te wijten zijn aan het feit dat in Afghanistan minder belang wordt gehecht aan bepaalde informatie, doch er door de ambtenaren meer gebruik worden gemaakt van de copy-paste methode is allerm minst ernstig en geenszins een aannemelijke verklaring voor bijvoorbeeld de vaststelling dat enkele van de badges en een kopie van verzoekers rijbewijs allen een verschillende bloedgroep vermelden. Gelet op het voorgaande, kan aan voormelde eerder door verzoeker aangebrachte stukken geen bewijswaarde worden toegekend.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat en vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Wat de documenten beweerdelijk afkomstig vanwege de regeringsinstanties betreft, stelt de Raad vast dat deze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad deze conform artikel 8 van PR RvV, niet in overweging neemt. Bovendien dienen documenten om er bewijskracht aan te kunnen ontfangen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Betreffende de kopieën van foto's die hij eerder aanbracht, werden reeds twijfels geplaatst bij de authenticiteit ervan. Bovendien geven foto's geen uitsluitel over wanneer en in welke omstandigheden ze werden genomen. De kopieën van verzoekers bankkaarten brengen niets wezenlijks bij aan zijn relaas. Het doktersbriefje geeft geen uitsluitel over de oorzaken of omstandigheden van de daarin beschreven psychische en medische problemen. Deze stukken vormen geen bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door verzoeker bijgebrachte stukken bij zijn brief van 10 januari 2013 met betrekking tot zijn tewerkstelling (stukken nr. 2), bevestiging aanval door zelfmoordterrorist door de veiligheidsdiensten (stuk 3), de toestemming van de minister van Binnenlandse Zaken om met gepantserde wagens te rijden (stuk 4), de toestemming gegeven aan verzoeker om met de gepantserde wagen van Ismail Khan naar de garage te gaan (stuk 5), kopie taskara van verzoeker (stuk 6) en kopie van de taskara van

verzoekers vader zijn geen van allen vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad deze conform artikel 8 van het PR RvV, niet in overweging neemt. De USB-stick die verzoeker ter zitting neerlegt vertoont een filmpje waarop Ismail Khan te zien is vergezeld van verschillende personen waaronder verzoeker. Dat verzoeker te zien is in het gezelschap van Ismail Khan is echter geen bewijs van zijn bewering gedurende jaren de persoonlijke chauffeur te zijn geweest van voornoemde, temeer nu verzoeker gelet op wat voorafgaat vage verklaringen aflegde over zijn functie als chauffeur, deze chronologisch niet kon duiden en hij bovendien een aantal bewijzen neerlegde die om reden supra uiteengezet van iedere bewijswaarde ontdaan zijn.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden jarenlange functie als persoonlijk chauffeur van minister Ismail Khan, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij beweerdelijk omwille van zijn job met de taliban zou hebben gekend. Evenmin kan geloof worden gehecht aan zijn bewering bij een eventuele terugkeer ook problemen te zullen krijgen met de regering omwille van zijn desertie en het feit dat hij hen niet zou hebben geïnformeerd over de mogelijke dreiging jegens de persoon van minister Khan."

Verzoekers poging in onderliggend verzoekschrift om de motieven van de bestreden beslissing die in het kader van de tweede asielaanvraag werden genomen te weerleggen zijn dan ook niet dienstig in het kader van onderhavig beroep. Verzoeker kan de mogelijkheid om een tweede asielaanvraag in te dienen immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag (RvS, nr. 135.977 van 15 september 2004).

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.3.2.2. In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in de asielmotieven van zijn eerste asielaanvraag. Hij tracht de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen door nog een aantal bijkomende stukken neer te leggen: zeven foto's, vier documenten over auto-onderhoud, twee bankkaarten, een badge, de taskara van zijn vader, zijn rijbewijs, vier documenten over een geblindeerde auto, twee omslagen, twee werkattesten, een referentieformulier en een brief van de nationale veiligheid. Bij het gehoor legde verzoeker nog de volgende documenten voor: twaalf foto's, pensioenpapieren van zijn vader, een badge van zijn vader, een werkattest, twee omslagen, een vertaling van zijn taskara en de vertaling van twee werkattesten.

Verzoeker verklaart daarnaast ook nog dat hij zijn voormalige werkgever, minister Ismail Khan vreest aangezien hij vertrokken is zonder voornoemde te verwittigen. Dit zou onaanvaardbaar zijn aangezien verzoeker op de hoogte is van geheime informatie over de minister. Verzoeker leidt dit af uit herhaaldelijke bezoeken van de lijfwachten van Ismail Khan, hetgeen hij telefonisch zou hebben vernomen van zijn zus op 14 mei 2013. Verzoeker legt geen stukken neer die dit (nieuwe) gegeven kunnen staven.

2.3.2.3. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker met klem de motivering van de commissaris-generaal. Verzoeker wijst op de bewijskracht van zijn documenten en stelt dienaangaande dat het geheel van de foto's terzijde wordt geschoven op basis van vermeende gebreken op slechts één exemplaar, terwijl verweerder niet betwist dat verzoeker effectief figureert op de andere foto's en filmpjes in het gezelschap van Ismail Khan. Verzoeker citeert diverse passages uit zijn gehoorverslag, waaruit blijkt dat de dossierbehandelaar effectief geloof hecht aan de band tussen verzoeker en Ismail Khan, doch deze te hecht acht om louter verklaard te worden door verzoekers functie als chauffeur. Verzoeker houdt vol chauffeur geweest te zijn voor Ismail Khan en citeert nogmaals uit zijn gehoorverslag om erop te wijzen dat hij voor elk van de foto's die hij voorlegde een afdoende verklaring had. Wat betreft de concrete functie van chauffeur wijst verzoeker op de documenten betreffende het onderhoud en de reparatie van de wagen die hij neerlegde alsook zijn begeleidende verklaringen daarbij. Wat betreft de documenten van de nationale veiligheid betwist verzoeker dat het niet plausibel zou zijn dat deze in het bezit zouden komen van een chauffeur, en stelt daarentegen dat de nationale veiligheid de chauffeur wilden inlichten omtrent bestaande dreigementen ten einde zijn waakzaamheid te verhogen. Wat betreft de opmerking van de commissaris-generaal dat het merkwaardig is dat verzoekers vriend J. zichzelf in gevaar zou brengen met het overmaken van die documenten, merkt verzoeker op dat de betreffende J. al geruime tijd een erg goede en trouwe vriend is. Verzoeker besluit dat verweerder de bewijskracht van deze stukken niet terzijde kan schuiven met een verwijzing naar algemene informatie.

2.3.2.4. Uit de motivering van 's Raads arrest inzake verzoekers eerste asielaanvraag blijkt reeds dat verschillende documenten die verzoeker ter staving van zijn relaas neerlegde tal van anomalieën bevatten.

De door verzoeker neergelegde foto's doen geen afbreuk aan het vastgestelde ongeloofwaardig karakter van verzoekers tewerkstelling als chauffeur van Ismail Khan. De bestreden beslissing stelde vast dat foto B8 (zie groene map, documenten B, in het administratief dossier) beschadigd was, dat het er sterk op lijkt dat sommige zaken in het beschadigde deel zijn bijgetekend en dat in ieder geval de overlap van verzoekers mouw en die van Ismail Khan er niet overtuigend uit ziet. Verzoekers verklaringen voor de beschadigingen ('de foto hing thuis in een kader en werd daar beschadigd') kunnen allerm minst overtuigen en wijzen op het gemanipuleerde karakter van de foto. Het lijkt immers om waterschade te gaan, maar dan zou de foto uiteraard aan twee kanten beschadigd zijn. Deze vaststelling klemt des te meer nu bij verzoekers eerste asielaanvraag reeds vastgesteld werd dat enkele foto's waarop Ismail Khan te zien is ook duidelijk bewerkt werden. Dat enkele foto's ontegensprekelijk gemanipuleerd werden is voldoende om de bewijswaarde van de overige foto's ernstig te relativeren. Hoe dan ook geven foto's in het algemeen geen uitsluitsel over wanneer en in welke omstandigheden ze werden genomen.

De Raad sluit zich vervolgens aan bij de vaststelling van de verwerende partij dat het niet logisch is dat verzoeker een brief van de nationale veiligheid zou hebben. Indien enerzijds kan worden aangenomen dat de brief gevoelige informatie bevat waarvan het aannemelijk is dat die aan de chauffeurs wordt meegedeeld is het anderzijds niet geloofwaardig dat een chauffeur deze brief zelf in handen zou krijgen.

Met betrekking tot de drie werkattesten die hem door Jawid werden opgestuurd kan worden vastgesteld dat het volstrekt onlogisch is dat Jawid bij tal van hooggeplaatste personen op het ministerie langsging om ze te laten tekenen. Verzoeker verklaarde immers dat Jawid in groot gevaar zou verkeren als Ismail Khan erachter zou komen dat hij verzoeker hielp. De kans dat één van deze hooggeplaatste beampten dit bijgevolg aan Ismail Khan zou gaan vertellen is heel groot, het belang in acht genomen dat de minister blijkbaar aan verzoekers afwezigheid hechtte. Het kan geenszins overtuigen dat al die mensen hun leven in gevaar zouden brengen om verzoeker dergelijke werkattesten te kunnen opsturen.

De taskara's en de documenten van verzoekers vader ondersteunen verzoekers identiteit en die van zijn vader, elementen die niet werden betwist.

De foto's en het filmpje omtrent de dood van verzoekers vader tonen geenszins een oorzakelijk verband aan tussen verzoekers relaas en het overlijden van zijn vader temeer nu de persoon die dit in het filmpje beweerde verzoekers zus was waarvan bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit een objectieve getuigenis is.

Terecht stelde de bestreden beslissing voorts vast dat met betrekking tot de telefoonnummers die verzoeker in het kader van zijn gehoor gaf, het voor de verwerende partij onmogelijk is na te gaan wie deze telefoons beantwoordt en in welke mate deze persoon oprecht is.

Ten overvloede blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Gelet op deze informatie in samenhang met hetgeen voorafgaat kan dan ook besloten worden dat de bewijswaarde van alle formulieren en documenten die verzoeker met betrekking tot zijn werk neerlegde sterk moet gerelativeerd worden. Deze documenten hebben om al deze redenen dan ook geen bewijswaarde voor wat betreft verzoekers voorgehouden tewerkstelling als chauffeur van Ismail Khan.

De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde cd-rom doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Blijkens de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting samen met deze cd-rom neerlegde, vertoont de video de getuigenis van een zekere ingenieur Abdul Sami die bevestigt dat verzoeker wel degelijk gedurende zeven jaar de privé-chauffeur zou geweest zijn van Ismail Khan. Dienaangaande kan worden vastgesteld dat, nog daargelaten dat de identiteit van de persoon op de video onmogelijk kan worden nagegaan, de getuigenis in de Dari-taal wordt weergegeven en niet vergezeld is van een eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig het bepaalde in artikel 8 PR RvV. Het stuk wordt om deze reden dan ook niet in overweging genomen.

De nieuwe documenten zijn bijgevolg niet van aard om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien deze elementen ten tijde van de eerdere beoordeling zouden hebben voorgelegen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk ooit als persoonlijke chauffeur van Ismail Khan te hebben gewerkt. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde problemen die onlosmakelijk met verzoekers voorgehouden job verbonden zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Gezien verzoekster zich voor haar asielaanvraag volledig baseert op de asielmotieven van haar echtgenoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verzoeker toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen *'high profile'* doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) *'high profile'* doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviséerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoekers *onredelijk* zou zijn om zich in Kabul te vestigen.

Het verweer van verzoekers vermag geen afbreuk te doen aan bovenvermelde motivering, gezien de UNHCR richtlijn van 6 augustus 2013 bovenvermelde conclusie bevestigt. In lijn met de objectieve informatie van verweerder stelt deze richtlijn dat er in Kabul sporadisch gerichte aanslagen voorkomen die de vorm aannemen van *"high profile attacks"* (p. 15). Een dergelijke geweldssituatie loopt niet op tot het willekeurige geweld dat beoogd wordt door artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Het citaat uit de UNHCR richtlijnen waarin gewag gemaakt wordt van een stijgend aantal burgerslachtoffers vermag hieraan evenmin afbreuk te doen, gezien de betreffende cijfers de situatie voor gans Afghanistan omschrijven en geen onderscheid maken tussen burgers die slachtoffers werden van willekeurig geweld en burgers die doelgericht werden vermoord wegens hun profiel of werkzaamheden voor de overheid, waardoor deze cijfers geen helder beeld geven van het concrete veiligheidsrisico dat burgers in Kabul-stad lopen als gevolg van het oorlogsgeweld. De Raad wenst dienaangaande tevens op te merken dat het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, herhaaldelijk heeft bevestigd dat er in Afghanistan geen situatie heerst van willekeurig geweld waardoor een terugkerende asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 93).

De vele documenten door verzoekers neergelegd, waaronder het recente ecoi-rapport van 7 november 2013 doen evenmin afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij doch bevestigen in tegendeel dat het geweld aangehaald in de diverse artikelen sporadisch en gericht is en niet willekeurig en aanhoudend. Het geweld is derhalve niet van die aard dat is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Verzoekers betogen tot slot dat een beoordeling van louter de veiligheidssituatie onvoldoende is. Verweerder had moeten nagaan in welk levensomstandigheden verzoekers naar alle waarschijnlijkheid zullen terechtkomen en welke de impact van een terugkeer op hun kinderen zou zijn. Verzoekers zijn van mening dat zij in Kabul terecht zullen komen in situaties die allesbehalve menswaardig te noemen zijn. Verzoekers verwijzen hiertoe naar een rapport van Amnesty International dd. 23/02/12, "Afghaanse ontheemden creperen in sloppenwijken" (stuk 3), een Algemeen Ambtsbericht van de Nederlandse overheid van juli 2012, eveneens betreffende de lamentabele situatie van ontheemden in Kabul (stuk 4). Verzoekers wijzen erop dat het UNHCR stelt dat het onverantwoord is om iemand gedwongen terug te sturen waar hij geen sociaal netwerk heeft en dat *case-by-case* onderzoek aangewezen is (stuk 6). Verzoekers wijzen op wijzen erop dat zij niet langer over een familiaal netwerk beschikken nu hun naaste familieleden eveneens uit Afghanistan vertrokken zijn, waardoor zij bij terugkeer in mensonwaardige omstandigheden zullen terechtkomen. Verzoekers citeren uit een studie van 8 mei 2013 getiteld "*What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*" (stuk 7), die gewag maakt van socio-economische en psychologische moeilijkheden. Tot slot vestigen verzoekers de aandacht op hun twee minderjarige kinderen en op de stelling die kinderpsychiater Peter Adriaenssens ingenomen heeft ten aanzien van het terugkeerbeleid van minderjarigen naar Afghanistan (stuk 5).

De Raad merkt vooreerst op dat *in casu* de analyse van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) werd uitgevoerd in functie van de werkelijke verblijfplaats van verzoekers in Afghanistan, namelijk Kabul-stad. Gezien *in casu* geen gebruik gemaakt werd van het in artikel 48/5, § 3 van voormelde wet beschreven interne hervestigingsalternatief, is de "*redelijkheidstoets*" die in dat artikel is vervat niet van toepassing. De humanitaire situatie van interne "*ontheemden*" in Kabul kan *in casu* dan ook evenmin dienstig worden aangevoerd.

In geval van een terugkeer naar de werkelijke verblijfplaats zijn socio-economische overwegingen slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker bij terugkeer zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Het louter verwijzen naar algemene informatie volstaat niet om een dergelijk risico aannemelijk te maken. Verzoekers stelling dat hun naaste familie uit Afghanistan vertrokken is kan geen afbreuk doen aan het feit dat zij in Kabul hun hele leven hebben gewoond en aldaar zodoende het centrum hebben van hun familiale-, gemeenschaps- en professionele belangen hebben. Aldus tonen verzoekers niet aan dat zij in Kabul geconfronteerd zullen worden met socio-economische moeilijkheden die oplopen tot een "*onmenselijke of vernederende behandeling*" zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het standpunt van professor Adriaenssens tenslotte, waaruit verzoekers afleiden dat "*het terugsturen van kinderen naar Afghanistan een schending betreft van de mensenrechten en van de rechten van het kind*", merkt de Raad op dit geen juridisch, doch een persoonlijk politiek standpunt betreft. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR in de richtlijn die verzoekers bij hun verzoekschrift toevoegen zich niet verzet tegen de terugkeer van kerngezinnen, doch slechts voorbehoud plaatst bij terugkeer van niet begeleide minderjarige asielzoekers, waarvan *in casu* geen sprake is.

Bijgevolg maken verzoekers evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekers vragen *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER